

Anadolu'nun Kültür Muhafızları

Kültür Muhafızları Muhteşem Çocuklar

GENÇ HAYAT

KÜLTÜR MUHAFIZLARI

Profesör, soluk soluğa odaya girdi.

Aklaşmış uzun saçları, aylarca taranmamış gibi dağınıktı. Gözlüğünün camlarından bir tanesi kaybolmuş, diğeri ise çatlamıştı. Yüzü ve her zaman giydiği beyaz önlüğü, kömür tozuna sürülmüş gibi karaydı.

Odanın tam orta yerinde durdu ve hiç konuşmadan öylece boşluğa bakıverdi.

O gelene kadar, Leyla Hanım ile Murat Bey televizyon izliyordu. Profesörü böyle perişan bir hâlde görünce ikisi de oturdukları kanepeden ayağa fırladılar.

Leyla Hanım profesörün yanına gidip ona sarıldı.

“Baba ne oldu? Bu hâlin de ne böyle? Kömür-lüğe mi girdin yoksa?” diye sordu.

Murat Bey şaşkınlıkla ona baktı.

“Hayatım biliyorsun, doğalgaz bağlandıktan bu yana kulübeye artık kömür koymuyoruz. Baban orayı kendisine büro yaptı.” diye uyardı.

Leyla Hanım bu kez tekrar sordu.

“Baba! Anlatsana neler oldu? Bir şeyin var mı? Doktor çağıralım mı?”

Profesör yüzünü duvara döndü. Bir süre sustuktan sonra nihayet konuştu.

“Merak edilecek bir şey yok kızım. Üzerinde çalıştığım cihaz, küçük bir kısa devre yaptı. Hepsi bu.” dedikten sonra yüzü endişeli bir hâl aldı. Avuç içini yavaşça duvara sürdü. Sonra da heyecanla:

“Kızım asıl sana neler oldu? **YÜZÜN NEDEN BÖYLE BEMBEYAZ OLMUŞ?** Üstelik çok da soğuksun.” deyince Leyla Hanım gülmeye başladı.

“Babacığım ben o tarafta değil buradayım.” diyerek babasının kolundan tutup kendisine çevirdi.

Belli ki babasının göz rahatsızlığı kızını ile duvarı ayırt edemeyecek kadar ilerlemişti. Profesörün gözündeki kırılmış gözlüğü alıp geriye döndü.

“Sümoş, kızım, dedenin odasındaki yedek gözlüklerini getirir misin?” diye bağırdı. Aynı anda diğer odadan bir ses geldi.

“Anne benim adım Sümoş değil, Sümevra! Bunu kaç kez söyleyeceğim!”

Murat Bey, profesörü kanepeye oturttu.

Leyla Hanım da mutfaktan bir bardak su getirmişti.

“Baba şimdi şu suyu iç ve heyecanlanmadan bize her şeyi anlat.” dedi.

Profesör suyu içtikten sonra:

“Nasıl heyecanlanmam kızım! Yıllardır üzerinde çalıştığım projeyi hayata geçirdim. Yirmi yıllık emeğimin ürününe gördüm. Nasıl heyecanlanmam!” der demez Sümevra hızla koşarak

dedesinin önünde diz çöktü. Elindeki gözlüğü dedesinin yüzüne taktıktan sonra;

“Dede gerçekten de başardın mı?” diye sordu.

Leyla Hanım ile Murat Bey’in profesörün neyi başardığı konusunda bir fikirleri yoktu.

Profesör önce gözlüğünü düzeltti. Sonra da gülümseyerek torununa baktı. Yüzünde bir tebessüm oluşmuştu. Sümeyra’nın saçını okşadıktan sonra;

“Evet kızım senin de yardımıyla dünyanın en büyük icadını gerçekleştirdik.” dedi.

Sümeyra;

“YAŞASIN!..” diye bağırarak dedesine sarıldı.

Murat Bey şaşkınlık içindeydi.

“Dünyanın en büyük icadı mı? Nedir o?” diye sordu. Leyla Hanım da meraklanmıştı o da;

“Dünyanın en büyük icadı mı? Hani nerede?” diye sordu.

Profesör önlüğünün ceplerini yokladı.

“Şuralara bir yerlere koymuştum.” diyerek arandı. Sonra da sağ cebinden cep telefonlarının

sim kartına benzer küçücük bir çip çıkardı. Parmaklarının arasında duran tırnak büyüklüğündeki çipe hayranlıkla baktı ve;

“İşte bu! Yıllardır üzerinde çalıştığım. Dünyanın en büyük icadı işte bu!” dedi gururla.

O çipe kendisi gibi hayranlıkla bakan sadece Sümeyra idi. Leyla Hanım ile Murat Bey sadece öyle bakakaldılar.

“Baba, neredeyse güleceğim! Bize dünyanın en büyük icadını yaptım diyorsun. Oysa parmaklarının arasındaki icadı görmekte bile zorlanıyorum. Bu büyük bir icat mı? Yoksa küçük bir icat mı?” diye sordu Leyla Hanım.

Murat Bey de başıyla onun sözlerini tasdik edercesine gülümsedi.

Anne ve babasının bu tavrı Sümeyra’yı sinirlendirdi. Çipi dedesinin elinden alarak onlara gösterdi.

“Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu. Anne ve babası durgun bir yüz ifadesiyle başlarını iki yana salladılar.

Sümeýra;

“Anne hani senin koymaya yer bulamadığın bilgisayarın var ya!” dedi.

Leyla Hanım gülümseyerek:

“Ona yer buldum. Yatak odasındaki aynalı masaya koydum. Orada daha iyi duruyor.” diye cevap verdi.

Sümeýra;

“Peki o bilgisayardan beş yüz tane daha olsa koymaya yer bulabilir misin?” diye sordu. Annesi cevap vermeden sözlerine devam etti.

“Dedemin bulduğu bu çip işte tam da beş yüz tane bilgisayarın ana kartı değerinde. Beş yüz bilgisayara zorla sığabilecek bilgiler işte bu çipin içine sığabiliyor.” dedi.

Leyla Hanım ile Murat Bey'in şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Leyla Hanım;

“Vay be! Baba bu gerçekten doğru mu?” diye sordu.

Profesör başıyla onayladı.

Bu kez Murat Bey söze girdi.

“Bu gerçekten harika bir şey. Peki deneyip kontrol ettin mi?” diye sordu.

Profesörün omuzları aşağıya düştü. Yüzünde bir memnuniyetsizlik ifadesi belirdi.

Kırılan gözlüğü hemen yanında duruyordu. Onu sağ eline aldı. Sonra da diğer eliyle önlüğünün üzerindeki kömür tozlarını silmeye başladı.

“Tam kontrol ediyordum ki bağlantı telleri kısa devre yaptı.” diye cevap verdi.

İşte o zaman odaya buz gibi bir hava esti.

Leyla Hanım;

“Baba, seni böyle heyecanlı görünce ben de gerçekten bulduğunu sanmıştım. Henüz bula-
madın değil mi?” diye sordu.

Profesör önce yutkundu. **Tam cevap verecekti ki zil çaldı.** Bu zil sesi vereceği cevabın önüne geçmişti. Parmağını kapıya doğru uzattı.

“Belki önemli bir şeydir. Bak istersen.” diye kızına baktı. Kapıya Sümeyra koştu. Elinde bir zarfla geri döndü. Zarfın üzerini okuyunca dedesine baktı.

“Dede, Kültür ve Turizm Bakanlığından sana geliyor.” dedi.

“Ver bakayım ne diyor.” diyerek zarfı açıp içindeki mektubu okudu. Herkes merakla ona bakıyordu. Bir süre göz geçirdikten sonra mektubu tekrar zarfın içine koydu.

Leyla Hanım merakla onu izliyordu.

“Ee baba, Kültür Bakanlığından ne haber gelmiş?” diye sordu.

Profesör;

“Önemli bir şey değilmiş. Ankara’ya, Bakanlığa çağırıyorlar. Tören mi ne varmış?” diye kekeleyerek cevap verdi. Onun bu hâli Leyla Hanım’ı daha da **endişelendirdi**.

Leyla Hanım zarfın bir ucundan tuttu.

“Baba meraklandım şimdi. Bir de ben okuyayım.” dedi.

“Gerek yok kızım, Sümeyra odama götürsün. Önemli bir şey değil.” dese de Leyla Hanım zarfı almayı başardı ve okudu. Okuyunca da şaşırды.

“Baba Tarihi Eserleri Koruma Vakfına bir bağış yapmışsın. O yüzden Bakanlık, büyük bağış yapanlara törenle şilt verilecekmiş. Seni de davet etmişler.” dedi.

Profesör;

“Söyledim ya kızım önemli değil diye. Zaten canım sıkılıyordu. Böylece Ankara’ya da gidip gezmiş olurum.” diye cevap verdi.

Bu kez Leyla Hanım **KEKELEMAYE BAŞLADI**.

“Ba... ba... O... Oraya bağış olarak ne verdin?” diye sordu.

“Ufak tefek taşınmazlar işte. Zaten ilgilenemediğimiz şeyler. Ben de verdim gitti işte.” diye cevap verdi babası.

Leyla Hanım'ın yüzü sapsarı olmuştu.

“Baba yoksa sen memleketteki fındık bahçelerini mi bağışladın?” diye sordu.

Murat Bey eşinin o **üzgün** hâlini görünce elinden tuttu.

“Hayatım, zaten orası ile ilgilenemiyorduk. Baban bağış yaparken bana danıştı. Allah’a şükürler olsun ki o arazilere ihtiyacımız yok. Ben de kabul ettim.” diyerek teselli etmeye çalıştı.

Leyla Hanım neredeyse ağlamak üzereydi.

“Ama baba o araziyi bana bırakman gerekiyordu. Ben senin kızındım. Oranın benim olması gerekiyordu.” deyince profesör elini kızının omzuna koydu.

“Sen üzülme. Orada, uzakta gitmediğin, bakımını yapamadığın, ihtiyacının olmadığı arazinin yerine ben sana çok daha değerli şeyleri miras olarak bıraktım.” dedi.

Leyla Hanım **ŞAŞIRMIŞTI.**

“Miras mı? Başka bir yerde bana bırakacağın bir mirasın mı var?” diye sorunca babası;

“Elbette kızım. Anadolu’nun her yerinde bizim parayla ölçülmeyecek kadar zengin miraslarımız var. Onlar bu ülkenin evlatlarına ait. Sen de bu ülkenin bir evladsın. Yani bu miras senin. Senden sonra da Sümeyra’nın olacak.” deyince Leyla Hanım;

“Ama baba onlar devletimizin kültür mirasları. Onun sahibi ben değilim ki, devletimiz.” diye cevap verdi.

Profesör buna itiraz etti.

“Hayır kızım o miras senin. Devlet sadece senin adına o mirası koruyor. Oysa sen memleketteki araziyle bile ne ilgilenebiliyor ne de onu koruyabiliyorsun. Senden sonra da Sümeyra’ya kalacak o miras ile bırakalım devlet ilgilensin, onu devletimiz korusun.” dedi.

Murat Bey de profesör ile aynı görüşteydi.

“Hayatım, baban burayı bağışlayacağı zaman önce ben de itiraz ettim. Ama sonra ikna oldum. Ne memleketteki arazi ne de Anadolu’nun